

ΣΤΟΝ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ

Σὲ καρτεροῦμε νάρθηκας πάλι
Στῆς Ἐφταλοῦς τὴν ἐρημιά,
Στὸ λατρεμένο περιγιάλι,
Στὴ μαγεμένη μας φωλιά.

Ἐκεῖ σὲ καρτεροῦν τὰ φύκια,
Οἱ βράχοι μὲ τίς ἀμμονδιές,
Καὶ τὰ μυριόχρωμα χαλίγια,
Τίς ροδοστάλαχτες ἀγές.

Τὸ κῆμα θὰ σοῦ λείψω τραγοῦδια
Με τοὺς παλιούς σου τοὺς σκοπούς,
Δροσιές γεμάτο καὶ λουλούδια
Στὸς ομαραγδόλευκούς του ἀφρούς.

Τὰ πύκα θὰ σὲ νανορίζουν,
Κ' οἱ λυγαριές μὲ τίς ἐτιές
Καὶ χίλια ἀστέρια θὰ φωτίζουν
Πόθων σβησμένων τίς ἡσυχίες.

Μορφές αἰθέριες φτερουγίζουν
Στῆς Ἐφταλοῦς τὴ σιγαλιά...
Πιποῦν, — σὲ παίρνουν καὶ γυρίζουν
Στὴ φτωχική μας τὴ γωνιά.

ΠΙΠΗ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Με τ' ἔλικα κεράσια τῶν χειλιῶν σου,
Ἡ ἀγάπη μου μιλεῖ καὶ μοῦ γελά,
Με τὸ χάρδι τὸ γλυκὸ τῶν δαχτυλιῶν σου,
Μοῦ δροσιζει τὸ μέτωπο ἀπαλά,
Καὶ κατοικεῖ στὰ ρόδα μάγουλά σου,
Σμίγοντας τὴ φωτιά της στὴ φωτιά σου.

Μὰ ἐγὼ θὰ σὲ χαρῶ μιὰν ἄλλην ὥρα,
Τὴν κίτρινὴ γλυκεῖα τὴν ὥρα ποὺ θὰ ζήσω
Κοντά σου, ποὺ ἀγαπώντας σε σὰν τόρα,
Στὰ δυὸ τὰ θεῖα σου μάτια θ' ἀντιμυρῶσω,
Τὴ λάμψη ποὺ τὴν ὁμορφιά δοξάζει,
Ὅταν ἡ ἀγάπη μέσα τους φωλιάζει.

ΝΙΚΟΣ ΑΑ·Γ·ΔΗΣ